

Maródi Éda

Nem tudom, hogy fogjak hozzá

– Kezétcsókolom! – hangzott Peti udvarias köszönése. Zsuzsi nénihez jött, mint mindig, ha elakadt egy házi feladatban.

– Szervusz, Peti! Egy újabb „*nemtomhogyfogjakhozzá*” házi feladat? – kérdezte Zsuzsi néni.

– Igen, ráadásul az osztályfőnök tantárgyából. Irodalomból!

– Akkor tökéletesen kell megoldani. És mi lenne a feladat, fiam?

– Egy novellát kell írni: „Segíteni jó” címmel. A különös, boldogan, meghitt, hőesés és a tünődve szavaknak szerepelniük kell benne.

– Milyen szép feladat! – merengett el hosszasan Zsuzsi néni, mintha valahol messze, a gyermekkorában barangoltak volna gondolatai.

Zsuzsi néni már lassan nyolcvan éve lakik az Alma utcán, a 10-es számú házban, ahol mindenki csak úgy hívja őt, hogy „ZSUZSIKA”, csupa nagy betűvel! A házban Zsuzsi néni a legidősebb lakó, születése óta itt éldegél. Olyasmi ő az Alma utcában, mint egy univerzális nagymama, és mindig mindenkihez van egy kedves szava.

– Igen, a téma nagyon szép, de még sincs semmi ötletem – szomorkodott Peti.

– Tudod, az a fontos, hogy legyen a történetednek egy elgondolkodtató, tanulságos mondanivalója, vagy, ahogy ti szoktátok mondani, csattanója és mindezt még egy szép keretbe is bele kell foglalni.

– Zsuzsi néni biztos könnyedén meg tudná írni ezt a házit, mert Zsuzsi néninek már olyan sok tapasztalata van, mindig olyan sokat segít másoknak. És Zsuzsi néninek már biztos nagyon sok szép ajándéka van a sok segítségért cserébe – elmélkedett Peti.

Zsuzsi néni hangos nevetésben tört ki, Peti elsőre nagyon is logikusnak tűnő következtetésétől.

– Hát, ha az a sok szép ajándék, amit a segítségemért kaptam, mind ehető lett volna, bizony nem sokszor laktam volna jól! De az biztos, hogy sokat gondolnak rám az emberek.

– Miért Zsuzsi néni?

– Azért, mert ha egyszer megsegíted egy bajba jutott embertársadat, ha máskor nem, legalább akkor eszébe fogsz ismét jutni, fiam, amikor újból bajba kerül.

– Én is szoktam ám segíteni a barátaimnak, például, ha szomorúak megvigasztalom őket.

– A vigasztalás nagyon szép dolog, Peti, bár azt mondják, a vigasz olesó ajándék. Tudod, az igazi segítség az tettekben mérhető. És itt nem kell ám nagyon nagy dolgokra

gondolni, fiam. Gyakran elég egy kedves mosoly, egy jókor kimondott szép szó, vagy egy ölelés.

– De mi van azokkal, akiknek nincs senkijük? Nekik ki segít?

– Tudod, Peti, kevés örömtelibb érzés van annál, mint amikor az ember megtapasztalja milyen a gödör aljáról egyedül, segítség nélkül kikapaszzkodni.

– Hát ezt már én is tudom, Zsuzsi néni. A játszótéren a minap ástunk egy akkora gödröt, hogy csak a fejünk látszott ki belőle. Aztán a többiek megvicceltek. Egymást szépen kisegítették, de engem benne hagytak a gödörben. Egyedül kellett kimásznom. Néhány karcolást is szereztem magamnak, de annál nagyobb örömem régen volt, mint amikor kijutottam onnan.

– Bizony, Peti. Néha karcolások árán ugyan, de ki lehet jönni a legmélyebb gödörből is.

– Zsuzsi néni is volt már mély gödörben egyedül? – kérdezte csodálkozástól tágra nyílt szemekkel Peti.

– Ajjaj, fiam, de még mennyire! Nem is egyszer! De a legkilátástalanabbnak látszó helyzetekben is ki tudtam mászni belőle. Egyedül! Mert az is fontos, hogy magadon is próbálg meg segíteni, nem várhatsz mindig másoktól segítséget.

– Már tudom, Zsuzsi néni! – pattant fel hirtelen Peti. Már tudom miről fogok írni! – és Peti úgy viharzott el, mintha az élete múlna ezeken a pillanatokon.

Pár nap múlva Peti boldogan sétált haza az iskolából. Az Alma utcai kavicsok most a szokásosnál is fényesebben ragyogtak a tavaszi napsütésben. Zsuzsi néni épp a piacra indult.

– Kezétcsókolom! – hangzott már messziről Peti köszönése.

– Mi újság, Peti? Hogy sikerült a novella?

– Szuperül! Az osztályfőnök el volt ragadtatva tőle! Bejutottam vele az országos döntőbe!

– Gratulálok, Peti! Nagyon boldog vagyok! És miről írtál?

– Nem miről, hanem kiről! Zsuzsi néniről írtam!

– Rólam? – lepődött meg Zsuzsi néni.

– Bizony! Ha visszkapom majd, odaadom elolvasni. Addig is, hoztam valamit Zsuzsi néninek – és egy hirtelen mozdulattal egy szépen csomagolt színes virágot húzott elő a táskájából. Köszönöm szépen a segítséget! – és odanyújtotta Zsuzsi néninek a virágot.

– Milyen szép virág! De milyen segítséget? Úgy elszaladtál, hogy nem sokat tudtam segíteni.

– De bizony, hogy tetszett tudni! Zsuzsi néni adta az alapötletet! Csak azt felejtettem el megkérdezni, hogy Zsuzsi néni miért segít mindig mindenkinek?

– Az az igazság, hogy egyedül is képesek vagyunk valahogy elboldogulni, de azért jó, ha akad hozzá társaságunk is. És tudod, fiam, gyakran azzal segítesz a legtöbbet magadon, ha valaki más sorsát jobbra fordítod.

– Akkor remélem, hamarosan lesz egy újabb „*nemtomhogyfogjakhozzá*” házi feladat és megint beszélgethetünk. A virággal majd tessék vigyázni! – hangzott Peti kedves figyelmeztetése.

– Miért fiam?

– Mert ehető! Össze ne törjön! Remélem ízleni fog! Csókolom!